

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 25.721 van 7 april 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2006 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 juli 2006.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het verzoekschrift tot voortzetting ingediend op 5 februari 2007.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

- 1.1. X, die verklaart van Jemenitische nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen het rijk binnengekomen op 25 november 2005 en heeft zich vluchteling verklaard op 28 november 2005.
- 1.2. Op 16 maart 2006 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster diende een dringend beroep in op 21 maart 2006. Zij werd gehoord op 18 april 2006.

- 1.3. Op 19 april 2006 besloot de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek noodzakelijk is. Verzoekster diende een schriftelijke verklaring in op 22 mei 2006.
- 1.4. Op 25 juli 2006 nam de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Deze beslissing werd op 26 juli 2006 aangetekend verzonden en luidt als volgt:

"A. Vluchtrelaas

U verklaart geboren te zijn in Ethiopië uit een Ethiopische moeder en een Yemenitische vader. U bezit de Yemenitische nationaliteit. U bent moslim. In 1987 keerde u naar Yemen terug in het gezelschap van een vriend van uw inmiddels overleden ouders. U woonde bij die vriend in Sanaa, meerbepaald in de wijk Musiq. U moest er zich strikt houden aan de strenge Yemenitische tradities. Op 5 juli 1988 huwde u met Ibrahim Mansor (O.V. 5.845.709). U was in Yemen omwille van uw afkomst vaak het slachtoffer van scheldpartijen en ook uw kinderen hadden hieronder te lijden. Op 21 mei 2000 was u tesamen met uw echtgenoot in de auto op weg terug naar huis toen jullie werden aangehouden door een politiecontrole in Ta'iz. Ze vroegen wat u deed in de auto en toen uw echtgenoot verklaarde dat u zijn echtgenote was geloofde men hem niet. Jullie werden van elkaar gescheiden en u werd meegenomen naar het politiebureau, alvorens te worden overgebracht naar de gevangenis. U werd er gedurende anderhalve maand vastgehouden en kwam vrij na tussenkomst van uw schoonzus, (Z.). Details hieromtrent weet u niet. In september 2001 viel de politie uw huis binnen, doorzocht het huis en werd uw echtgenoot meegenomen. U werd tijdens dit incident mishandeld waardoor u drie maanden werd opgenomen in het ziekenhuis. U had geen verdere details met betrekking tot uw echtgenoot en slaagde erin te overleven met de hulp van uw schoonzus (Z.) en de financiële tussenkomst van uw schoonbroers in Amerika. Daarenboven verkocht u de auto en enkele juwelen. U werd regelmatig lastiggevalen door de politie die naar de verblijfplaats van uw echtgenoot informeerde. Ook de sheikh in uw wijk zette u onder druk om hieromtrent informatie te krijgen. Op een dag dook uw echtgenoot plots op en verloor u hierdoor het bewustzijn. Weerom moest u naar het ziekenhuis. U vernam naderhand dat uw echtgenoot thuis snel van kleren was veranderd en weer was vertrokken. Waar naar toe wist u niet. U en uw kinderen werden in november 2005 uiteindelijk door (Z.) naar de luchthaven in Sanaa gebracht. Daar zag u uw echtgenoot terug. Een vriend van uw echtgenoot, (M. H.), had voor de nodige reisdocumenten gezorgd. Details weet u niet. Een u onbekend persoon zorgde ervoor dat op de luchthaven alles vlekkeloos verliep. Via Rome kwamen jullie naar België, waar u op 28 november 2005 asiel aanvraagde.

B. Motivering

Niettegenstaande de initiële ontvankelijkheidsbeslissing vanwege het Commissariaat-generaal (CGVS) dient nu, na een grondig heronderzoek van alle stukken uit uw administratief dossier en na ontvangst van de vragenlijst (dd. 18 mei 2006), te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Conventie van Genève en wel om volgende redenen. Bijgevolg acht het Commissariaat-generaal het niet noodzakelijk u nogmaals te horen.

*Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u uw **asielmotieven hoofdzakelijk baseert op de motieven aangehaald door uw echtgenoot**. U verklaart immers tijdens het gehoor in dringend beroep zelf geen echte problemen te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 3). Gezien er in hoofde van uw echtgenoot een weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen kan er ook ten aanzien van u niet worden geconcludeerd dat u omwille van uw echtgenoot in Yemen een gegronde vrees in de zin van de Conventie dient te moeten koesteren.*

*In dit kader dient nog te worden opgemerkt dat er zich in de loop van de asielprocedure een aantal tegenstrijdigheden hebben voorgedaan tussen u en uw echtgenoot. Zo verklaarde u dat, toen u en uw echtgenoot in mei 2001 tijdens een politiecontrole werden aangehouden, jullie op dat moment van elkaar werden gescheiden. U verklaart expliciet dat dit gebeurde **vooraleer u naar het politiebureau werd overgebracht** (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Uw echtgenoot daarentegen beweert dat jullie nog samen waren op het politiebureau en **pas in de gevangenis** van elkaar werden gescheiden (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 16). Dat jullie hieromtrent dusdanig verschillende verklaringen afleggen komt uw geloofwaardigheid niet ten goede.*

Voorts verklaart u dat **(M. H.)** zorgde voor de paspoorten waarmee jullie het land konden verlaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 6), terwijl uw echtgenoot beweert dat dit alles geregeld werd door **(N. S.)** (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 19).

Daarenboven dient aangestipt dat het toch wel zeer bevreemdend is te moeten vaststellen dat u **niet weet** of er een arrestatiebevel op naam van uw echtgenoot is uitgeschreven (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Gezien uw echtgenoot beweert van dit gegeven op de hoogte te zijn gebracht na zijn vlucht uit het militaire ziekenhuis kan er toch logischerwijze van worden uitgegaan dat hij u hiervan, al was het maar pas in België, op de hoogte zou hebben gebracht, temeer zulk een document een cruciaal gegeven is om zijn actuele vrees ten aanzien van de Yemenitische autoriteiten aannemelijk te maken (zie gehoorverslag CGVS echtgenoot, p. 14). Vervolgens verklaart u dat u omwille van uw 'gemengde afkomst' geen echte vrijheid had in Yemen. U en uw kinderen waren vaak het slachtoffer van scheldpartijen en u voegt eraan toe dat u, op het moment dat u moest bevallen, naar een privé-kliniek moest (zie gehoorverslag CGVS, pp. 3, 5). Deze door u aangehaalde elementen zijn echter niet zwaarwichtig genoeg om te kunnen spreken van een gegronde vrees in de zin van de Geneefse Conventie. Daarenboven maken deze feiten geen deel uit van uw directe vluchtaanleiding, hiervoor baseert u zich duidelijk op de problemen aangehaald door uw echtgenoot.

In de marge dient nog aangestipt dat de vertaling van uw vluchtrelaas, toegevoegd aan de door u ingevulde vragenlijst, die uw advocaat zou overmaken (zie zijn schrijven van 22 mei 2006), tot op heden nog steeds niet is toegestuurd.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een aantal medische attesten neer. Deze documenten kunnen de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet in positieve zin ombuigen gezien uit deze attesten niet blijkt in welke omstandigheden u de daarin beschreven klachten hebt opgelopen daar de dokters zich hieromtrent enkel baseren op verklaringen van u en uw echtgenoot.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet voldoet aan de criteria die werden vastgelegd in het Vluchtelingenverdrag (Conventie van Geneve van 28 juli 1951) en bijgevolg niet als Vluchteling kan worden erkend."

2. Ten gronde.

- 2.1. In het verzoekschrift en het verzoekschrift tot voortzetting, voert verzoekster aan dat zij niet opnieuw werd gehoord voor het onderzoek van haar asielaanvraag in de gegrondheidsfase, hetgeen volgens haar een schending van de hoorplicht inhoudt. Verzoekster meent dat zij de kans had moeten krijgen om te antwoorden op de argumenten van het Commissariaat-generaal alvorens de bestreden beslissing werd genomen. Verder volhardt verzoekster in haar bewering een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag te hebben en zij voert aan dat de in de bestreden beslissing vermelde tegenstrijdigheden niet van die aard zijn om de algemene geloofwaardigheid van haar relaas in het gedrang te brengen of om haar asielaanvraag af te wijzen als ongegrond.
- 2.2. De hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen. Het volstaat dat de betrokkene de gelegenheid krijgt zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, hetgeen ook schriftelijk kan gebeuren (RvS 15 februari 2007, nr. 167.853; RvS 23 juni 2005, nr. 146.472). In casu blijkt dat verzoekster op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd verhoord op 18 april 2006 (administratief dossier, stuk 14) en zij tevens een ingevulde vragenlijst indiende (administratief dossier, stuk 8). Derhalve heeft verzoekster de kans gehad haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd. Verder wijst de Raad erop dat er geen verplichting bestaat om verzoekster een tweede maal op het Commissariaat-generaal te horen. Artikel 6, §1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de staatlozen bepaalt immers dat de Commissaris-generaal of zijn

gemachtigde de asielzoeker minstens eenmaal oproept voor gehoor. Dit houdt in dat de asielzoeker ten minste éénmaal hetzij in de ontvankelijkheidsfase, hetzij in de fase ten gronde door de Commissaris-generaal of zijn gemachtigde moet worden opgeroepen voor gehoor. Tijdens de gegrondheidsfase van de asielprocedure moet de asielaanvrager niet noodzakelijk opnieuw voor een gehoor opgeroepen worden, indien hij reeds bij de behandeling van het dringend beroep voor een gehoor was opgeroepen, wat in casu het geval is. Tot slot wijst de Raad erop dat geen enkele rechtsregel voorschrijft dat de Commissaris-generaal de asielzoeker vooraf moet confronteren met de informatie op grond waarvan hij zijn beslissing neemt (RvS 14 juni 2006, nr. 160.052). De procedure voor het Commissariaat-generaal is immers geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve, waar geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat.

- 2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeksters asielaanvraag verworpen omdat (i) zij haar asielmotieven in hoofdzaak baseert op de motieven aangehaald door haar echtgenoot, in hoofde van wie een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling werd genomen zodat ook ten aanzien van verzoekster niet kan worden geconcludeerd dat zij omwille van de voorgehouden problemen van haar echtgenoot in Jemen een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren, (ii) zij en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het ogenblik waarop zij na hun aanhouding tijdens een politiecontrole in mei 2000 van elkaar werden gescheiden en aangaande de persoon die voor hun paspoorten zou gezorgd hebben, (iii) zij niet weet of er een arrestatiebevel op naam van haar echtgenoot is uitgeschreven, (iv) de elementen die zij aanhaalt ter ondersteuning van haar verklaring dat zij omwille van haar gemengde afkomst geen echte vrijheid had in Jemen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève en deze feiten daarenboven geen deel uitmaken van haar directe vluchtaanleiding en (v) uit de door haar neergelegde medische attesten niet blijkt in welke omstandigheden zij de daarin beschreven klachten heeft opgelopen daar de behandelende artsen zich hieromtrent enkel kunnen baseren op verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot.
- 2.4. De bewijslast berust in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de asielzoeker kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat volgt. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de erkenningscriteria van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet). Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

- 2.5. Na lezing van de stukken van het administratief dossier is de Raad van oordeel dat verzoeksters relaas in zijn geheel genomen ongeloofwaardig overkomt. Zo acht de Raad het niet aannemelijk dat verzoekster ervan werd beschuldigd een prostitué te zijn, zij en haar echtgenoot de politie er niet van konden overtuigen gehuwd te zijn, zij om deze reden tijdens een politiecontrole gearresteerd werden, gedurende anderhalve maand werden opgesloten in de gevangenis en door middel van het betalen van smeergeld zouden zijn vrijgekomen, temeer daar verzoekster mits eenvoudige voorlegging van de akte houdende bekrachtiging van een huwelijk, waarbij haar huwelijk op 11 november 1997 door de rechtbank van Zuidoost El Amane werd gelegaliseerd (stuk 5 gevoegd aan het verzoekschrift tot voortzetting), haar huwelijksband kon bewijzen. Bovendien leggen verzoekster en haar echtgenoot onderling tegenstrijdige verklaringen af met betrekking tot deze voorgehouden arrestatie, zoals terecht wordt aangehaald in de bestreden beslissing. Verzoekster onderneemt geen enkele poging om deze inconsistentie tussen haar verklaringen en deze van haar echtgenoot te verklaren of te weerleggen. Zij beperkt zich louter tot het minimaliseren van de vastgestelde tegenstrijdigheid, wat niet volstaat om de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent te ontkrachten.
- 2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor het overige hoofdzakelijk beperkt tot het opnieuw uiteenzetten van haar vluchtmotieven, hierbij verwijzend naar de beweerde arrestatie van haar echtgenoot en zijn vlucht uit het militaire ziekenhuis. In arrest nr. 25.720 van 7 april 2009 oordeelde de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden arrestatie, opsluiting en ontsnapping van verzoeksters echtgenoot. Aangezien verzoeksters beweerde problemen met de autoriteiten rechtstreeks voortvloeien uit deze ongeloofwaardig bevonden feiten kan evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat zij tijdens de huiszoeking in 2001 door de politie zou zijn mishandeld noch aan het feit dat zij na de arrestatie van haar echtgenoot en na zijn ontsnapping voordurend zou zijn lastiggevallen door de politie. Verzoekster verwijst opnieuw naar haar medische situatie, die het gevolg zou zijn van de zware klappen en mishandelingen die zij onderging tijdens de huiszoeking van september 2001, en haalt een aantal passages aan uit de door haar neergelegde medische attesten. Zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing blijkt uit deze attesten niet op objectieve wijze wat de oorzaak is van verzoeksters gezondheidstoestand, noch in welke omstandigheden zij de daarin beschreven klachten heeft opgelopen, laat staan dat deze het gevolg zouden zijn van mishandelingen door de Jemenitische autoriteiten. De behandelende artsen kunnen zich hieromtrent immers enkel baseren op verzoeksters verklaringen en deze van haar echtgenoot doch zij zijn niet bij machte om deze verklaringen op hun waarachtigheid te toetsen.
- 2.7. In zoverre verzoekster herhaalt dat zij geregeld werd gediscrimineerd wegens haar gemengd Ethiopisch/Jemenitische origine, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat Jemenieten van gemengde origine problemen zouden ondervinden die kunnen worden beschouwd als vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin. Voor zover enig geloof zou worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde incidenten, merkt de Commissaris-generaal terecht op dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève.
- 2.8. Waar verzoekster, onder verwijzing naar rechtsleer en rechtspraak van de Raad van State, nog een theoretische uiteenzetting geeft over het begrip 'sociale groep', merkt de Raad op dat het behoren tot een sociale groep er niet automatisch op wijst dat de asielzoeker wordt vervolgd. De asielzoeker moet immers een gegronde vrees voor vervolging aantonen in de vluchtelingenrechtelijke zin. Bij gebrek aan een gegronde vrees voor vervolging is het behoren tot een bepaalde sociale groep irrelevant. Ook met het neerleggen van algemene rapporten over Jemen toont verzoekster niet aan dat zij daadwerkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vervolging dient immers steeds in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke.

- 2.9. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij haar paspoort niet persoonlijk zou hebben aangevraagd en afgehaald en een vriend van haar echtgenoot dit voor haar zou geregeld hebben. Verzoeker geeft overigens geen aannemelijke verklaring waarom zij noch haar identiteitskaart noch het paspoort waarmee zij beweert te hebben gereisd voorlegt. De bewering dat het paspoort ofwel werd weggegooid ofwel naar Jemen werd teruggestuurd volstaat immers niet. Zo ook verzoeksters echtgenoot beweert dat hij de paspoorten heeft teruggestuurd naar Jemen, stelde hij tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal op 18 april 2006 dat hij zou proberen om de paspoorten terug in zijn bezit te krijgen. De vaststelling dat verzoekster na drie jaar nog steeds in gebreke blijft dit document neer te leggen, wijst dan ook op een manifest gebrek aan medewerking. Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoekster niet weet of er een visum in het paspoort was aangebracht. Tot slot dient te worden opgemerkt dat het feit dat verzoekster onder haar eigen naam, in het bezit van een paspoort voorzien van een visum (blijkens de verklaringen van haar echtgenoot), haar land van herkomst heeft kunnen verlaten onverenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging en duidelijk aantoon dat verzoekster noch haar echtgenoot door de autoriteiten worden gezocht. De bewering dat een militair haar op de luchthaven escorteerde en zorgde voor een vlekkeloos verloop van haar uitreis kan niet ernstig worden genomen.
- 2.10. De Raad moet het asielrelaas slechts toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève indien hij overtuigd is van de echtheid van verzoeksters verhaal, hetgeen in casu niet het geval is.
- 2.11. Verzoekster vraagt in subsidiaire orde om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus en herhaalt dat haar problemen begonnen zijn toen haar echtgenoot ervan verdacht werd pamfletten te hebben gedrukt voor de oppositie. Zij voert verder aan dat in Jemen de wetten tot bescherming van de rechten van de mens en burgers niet worden gerespecteerd door de autoriteiten. Volgens verzoekster zijn de problemen voor haar nog een stuk erger omdat zij als vrouw niets waard is en helemaal niet gerespecteerd wordt. Zij verwijst in dit verband naar het *“U.S. Department of State Country Report on Human Rights Practices 2005 – Yemen”* en het *“Amnesty International Report 2006 – Yemen”*, welke rapporten als bijlage bij het verzoekschrift tot voortzetting worden gevoegd. Verzoekster meent dat zij in geval van terugkeer naar Jemen risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 EVRM.
- 2.12. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De Raad stelt vast dat verzoekster zich voor haar verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in eerste instantie beroept op dezelfde feiten als deze van haar asielaanvraag. Aangezien verzoeksters vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan zij zich echter niet baseren op de elementen die aan de basis van dit relaas liggen om aannemelijk te maken dat zij in geval van terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Ook de verwijzing naar en de neerlegging van algemene rapporten betreffende de situatie in Jemen volstaat niet bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. Elke aanvraag voor subsidiaire bescherming moet immers

individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat zij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Verzoekster blijft hier in gebreke.

2.13. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 7 april 2009 door:

mevr. M.-C. GOETHALS, wnd. voorzitter,
 rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN.

M.-C. GOETHALS.